

af Enker eller Enkemænd, fastsætter et bestemt Bidrag for hvert Barn gældende indtil dets fyldte 14de Aar, under visse Omstændigheder indtil dets 18de Aar, skal det nok vise sig, at det Beløb, der ydes til Enker med Børn, og som nu i Løbet af 3 Aar er fordoblet, bliver ved at stige saaledes, at de godt 2 Mill. Kr., som man havde beregnet, at det i det højeste kunde andrage — men hvoraf der allerede ydes mellem 1 og 1½ Mill. Kr., dels gennem Fattigvæsenet, dels gennem Hjælpekasserne, saa at der altsaa ikke her er Tale om en Forhøjelse af Beløbet med 2 Mill. Kr. — ikke vil forslaa i ret mange Aar. Der maa sættes en bestemt Grænse, fastsættes et Bidrag for hvert enkelt Barn, saa at de paagældende ved, at det har de Ret til at faa, men kan de ikke klare sig med det, kommer de paa Fattigvæsenet. Jeg haaber som sagt, at det høje Ting i denne Samling skal gøre det Lovforslag færdigt, saa at vi ikke skal fortsætte med den forfærdelige Stigning paa disse Omraader, eller — jeg kan ogsaa udtrykke det paa den Maade —, at vi ikke paa dette Omraade skal leve efter det efter min Mening overordentlig uheldige Almissepriecip, men faa dette Princip slaaet fast: Saa meget har I Ret til at faa, saa skal I værnsaa selv tjene det øvrige. Saa er de paagældende interesserede i at tjene noget. Nu ved de, at hver 10 Kr., de faar, ikke kommer dem selv, men Kommunen til gode, hvorfor skal de saa anstrenge sig for at tjene noget, de ved jo, at de saa kun faar saa meget mindre. Er det derimod slaaet fast, at de faar et bestemt Bidrag for hvert Barn, ved de, at hver Øre, de tjener, faar baade de selv og Børnene Gavn og Fornøjelse af. Jeg kan ikke undlade i denne Forbindelse at henvise til, at der i de sidste Dage foreligger en efter min Mening meget interessant Pjece af Fattiginpektøren paa Frederiksberg, Steincke, hvor han netop viser, hvorledes det paa et bestemt Omraade, nemlig med Hensyn til de fraskilte, separerede eller forladte Hustruer, er hans Erfaring, at i de Maaneder, undertiden Aar, der hengaar, inden den paagældende fraskilte, separerede eller forladte Hustru faar fastsat Underholdsbidraget til sine Børn, er der næsten ingen Ende paa, hvor meget hun skal have til Hjælp, men i det Øjeblik det er fastslaaet, at saa meget kan hun faa enten fra Manden, eller, naar hun ikke kan faa det fra Manden, saa ifølge den gældende Lovgivning hos det offentlige, saa klarer hun sig med det selv samme betydelig bedre, fordi saa har hun faaet

Interesse for at kunne klare sig fri af det offentlige. Jeg har ikke kunnet undlade at henvise til en Mand, som gennem en Del Aar har arbejdet i det kommunale Liv, og som har gjort den Erfaring, at det at vedblive at yde efter Almissepriecippet stadig medfører stedse større, stigende Udgifter, medens det at faa slaaet fast et bestemt Bidrag ogsaa rent økonomisk er at foretrække, foruden at det etisk er langt at foretrække for den paagældende.

Jeg har blot villet af Hensyn til denne Sammenkoblingsparagraf saa indtrængende, som det er mig muligt, henstille til det høje Ting at gøre Lovforslaget om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd færdigt, saaledes at det ikke i Praksis maa faa nogen Betydning, at man i Folketinget har vedtaget denne Sammenkobling, men at begge Love maatte blive gennemførte i denne Rigsdagssamling, saa man baade kan faa det, det indrømmer jeg, ikke store Fremskridt, der ligger i det her foreliggende Forslag til en ny Lov om Hjælpekasser, men navnlig det efter min Mening ualmindelig store Fremskridt, at der for Enker med Børn bliver fastsat et bestemt Bidrag for hvert Barn, som de ved, de maa klare sig med. Det vil som sagt baade økonomisk og etisk have saa stor Betydning, at jeg tror, det er fuldt forsvarligt at gøre det Skridt.

Johnsen: Under den Lovordning, vi har angaaende det offentliges Understøttelse og Forsørgelse af trængende, vilde Hjælpekasserne eller tilsvarende Institutioner ikke uden Savn kunne undværes. Disse Kassers Formaal er jo navnlig ved midlertidig Hjælp under Sygdom, Arbejdsløshed eller anden uforskyldt Nød at yde dem, der ikke kan hjælpe sig selv, en Haandsrækning, for at de kan undgaa at maatte ty til det offentlige Fattigvæsen. Ydelsen af saadan Hjælp er jo ikke alene en human Gerning overfor de vedkommende, men det er tillige i Samfundets Interesse, da de paagældende derved anspores til at anstrenge sig for saa længe som muligt at holde sig udenfor det offentlige Fattigvæsen. Der er derfor Grund til, saa længe det offentlige Forsørgelsesvæsen her i Landet er indrettet, som det er, at opretholde Hjælpekasseinstitutionen. At der undertiden sker Misbrug ved Uddelingen af disse Kassers Midler særlig i store Kommuner, hvor der ikke haves tilstrækkeligt Personalkendskab til de trængende, er uundgaeligt, men det tør vel antages, at efterhaanden som der ved